

Οἱ βουλευταὶ ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν. Καὶ αὐτός :
— Μὴ ταράττεσθε, τοὺς λέγει, ἐνόμισεν ὅτι εἰς κυνο-
βούλιον πρέπει νὰ ἔχη τὸ μέρος του καὶ ὁ Ἀνώνυμος.

Ὁ κ. Πεταλᾶς ὁ ἐκδότης Καζαμίου τοῦ Μαγειρικοῦ
εἰς τὴν ἀγγελίαν του προκηρύττει ὅτι αἱ γαστῆρ εἶναι ἡ
ρίζα πάσης ἡδονῆς καὶ ἀγαθοῦ.
Τί ; Δὲν ἔχει ὑπογαστρίον ;

ΤΑ ΠΑΙΡΝΕΙ.

ΣΑΡΑΝΤΑ ΜΕΡΑΙΣ ἢ Ἑλλὰς ἀκόμη ἂν βραστάξῃ
Τὰ παίρνει, διχως αἰμά της σταλαγματιὰ νὰ στάξῃ,
γιατί καὶ ὡς πολέμαρχο ἂν δὲν τὴν στεφανώσουν
γιὰ TANNER ἂν τὴν πάρουνε πάλι θὰ τῆς τὰ δώσουν.

De Kock

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ Ἴατρος Χ. διώρισεν εἰς τὸν πελάτην του Π. χρῆσιν
τακτικὴν οἴνου ὡς δυναμωτικοῦ.
Μίαν πρωτὴν ὁ ἀσθενὴς πρὸς τὸν Ἴατρόν του :
— Γιατρέ μου ὄλο πίνω, πίνω καὶ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ
σταθῶ σ' τὰ πόδια.

Πλακιώτης βλέπων μαύρην ἐκίνει τοὺς δακτύλους λέγων :
— Ἄ ! τὸ παραβάζει τὸ ἀσπράδι !

Ἡ δέσποινα *** διηλοῦσα περὶ ναυαγίων ἐπιχειρήσεων
ἔλεγε :
— Τὸ ὑποβρύχιον τοῦ Γρυπάρη πιστεύω νὰ βυθίζηται
περίφημα εἰς τὰ Λουτρὰ τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Σπαρτιάτην ἐπίστρατον χωρικὸν παρηκολούθει ἡ μνη-
τή του μέχρι τοῦ μέσου τῆς ὁδοῦ Καλαμῶν· ὅταν ἀπεχω-
ρίσθησαν, αὐτὸς ἔκλαιε.
Ἐξηγούμενος ἔλεγε :
— Δὲν κλαίω αὐτὴν, κλαίω τὰ δυὼ μου βώδια τοῦ τ'
ἄφρα ἔρημα.

Νεοσύλλεκτος εἰς τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ὀνοματοκαταλόγου.
ὑπὸ τοῦ Λογίου ἀπῆλθα ἐπιμόνωσ ;
— Παρό.
Ὁ Λογίας τὸν διόρθωνε : παρών.
Αὐτὸς ἐξηκολούθει : Παρό.
Ἐπὶ τέλους ὁ Λογίας τοῦ φωνάζει : νῦ.
Ὁ νεοσύλλεκτος ἀπαντᾷ :
— Νῦ, κύριε λογία.

Συνδαιτυμῶν φίλιος πληροὶ πάντοτε τὸ κύπελλον του
χεδὸν ἄχρι στεφάνης. Ἀφίνει κενὸν μόλις δι' ἓν φίλημα.
Ὁ γείτων του, μετριώτατος οἰνοπότης, τοῦ λέγει :
— Μὰ πῶς βάζεις τόσο πολὺ κρασί σ' τὸ ποτήρι σου ;
— Διότι βάζω λίγο νερό.

Περὶ τόπου πάσχοντος φοδερὰν ἔλλειψιν γυναικῶν γρά-
φει εἰς φίλος μας :
« Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ὑπάρχουν γυναῖκες, διότι βλέπω
μικρὰ παιδιὰ, ἐκτός ἐὰν τὰ κλωσσοῦν εἰς φούρους.»

— Κυρία Βερνῶν — εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀνοίγων τὴν
φιάλην καὶ πληρῶν τὰ ποτήρια — δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε
διόλου· θὰ πληρωθῆτε σὰς λέγω μέχρι λεπτοῦ.

— Ναί· ἀλλὰ διὰ νὰ ἤμεθα φίλοι πρέπει νὰ μοι δώσητε
κάτι τι τοῦλάχιστον, ἑκατὸν πενήντα φράγκα . . .

— Τόσα μόνον! ἄ! Κυρία Βερνῶν, ἂν μοι τὸ ἐλέγατε,
θὰ σας εἶχον πρὸ πολλοῦ εὐκολύνει. Πενήντα φράγκα . . .
δέχεσθε ἀπέναντι ;

Ἡ Κυρία Βερνῶν ἐπίστευε καὶ δὲν ἐπίστευεν εἰς ὅ,τι
ἤκουσε. Συνειθισμένη νὰ καταβαίνει ἀπρακτος καὶ μὲ κε-
νὰς τὰς χεῖρας, ἤρχισε νὰ ἀπορῆ καὶ νὰ παραξενεύηται ὅτι
τὴν φορὰν ταύτην θὰ κατέλθῃ μὲ πενήντα φράγκα.
Ἄλλ' ὁ Μαρκήσιος εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν προτεραίαν τὸν
Κόμητα τοῦ Σαιν-Μὼρ καὶ ὁ ἀναγνώστης ἐννοεῖ διὰ τί ἡ
δύνατο ὁ Ἀλέξανδρος νὰ δώσῃ ἀπέναντι πενήντα φράγ-
κα. Ἐξήγαγε λοιπὸν ἐκ τοῦ κόλπου ὄραϊον ἐκ ῥωσικοῦ
δέρματος χαρτοφυλάκιον καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν ξενοδόχον
τοῦ ὄραϊον χαρτονόμισμα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Κυρίας Βερνῶν ἐσπινθηροβόλησαν ὑπὸ
χαρᾶς καὶ λαμβάνουσα τὸ χαρτονόμισμα τὸ ἔθεσεν ἐντὸς
τοῦ ἰδιοῦ της βλαντιῦ.

— Τοῦλάχιστον αὐτὰ εἶναι καὶ τι — εἶπεν εὐχαριστοῦ-
σα τὸν πελάτην της — καὶ ὅταν εὐκολυνθῆτε . . .

— Ὁ ἔχετε τὸ ὑπόλοιπον ! — Εἰς ὑγιάνσας λοιπὸν —
εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος ὑψῶν τὸ ποτήριόν του πλήρες. — Εἰς
ὑγιάν σας κ. Ἀλέξανδρος — εἶπεν ἡ ξενοδόχος καὶ μετ' ὀ-
λίγων ἐνθουσιασθεῖσα ἐκάλεσε τὴν Μαρίαν νὰ φέρῃ καὶ ἐτί-
ραν φιάλην Μαλάγα. Ὅτι καὶ ἡ φιάλη αὕτη ἐμελλε νὰ
περάσῃ εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου εἶναι πε-
ριττὸν νὰ τὸ εἴπωμεν. Ἄλλως τε καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐγνώ-
ριζε κάλλιστα τὴν κ. Βερνῶν καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ ἀνα-
βάλλῃ ἐς ἄλλοτε τὸ φιλοδώρημά της, αὕτη δὲ ἐπιδεικνύουσα
ζῆλον ἀμέσως ἐκάλεσε τὴν Μαρίαν νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ, διότι
ὁ καθρέπτης τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου δὲν ἦτο καθαρισμένος καὶ
διότι ἄφινε πολλὴν στάκτην εἰς τὴν ἐστίαν.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Εἰνός.